РІК 1933. Грудень. Ч. XII.

ПЕРЕМИСЬКІ  ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ

БОЖОЮ МИЛІСТЮ І БЛАГОСЛОВЕННЯМ СВ. АПОСТОЛЬСЬКОГО ПРЕСТОЛА

ЕПИСКОП

ПЕРЕМИСЬКИЙ, САМБІРСЬКИЙ І СЯНІЦЬКИЙ

ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ Й ВІРНИМ ЕПАРХІЇ МИР В ГОСПОДІ І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Ювілейний рік 1900-ліття Відкуплення людського роду, був роком благословення і великих ласк неба для цілого католицького світа а зокрема для наших вірних. З радістю мушу ствердити, що на спільний зазив нас Епископів Галицької Провінції уся наша суспільність з гідним подиву одушевленням взялася до торжественного уладження свята „Українська Молодь Христові". Молодь приступила масово до св. Тайн і прирікала на вірність Христові-Цареві по містах, містечках і найдальших закутинах Епархії. Гадаю, що мало лишилося молоді, хлопців і дівчат, які не зложили ще такого приречення і не богато таких парохій, в яких ще не відбулося це благословенне свято.

Мені самому доводилося брати участь особисто в таких святах у численних парохіях нашої Епархії. Не маю слів признання для тих соток і тисячів молодих душ, які за кождим разом так радо і побожно горнулися до св. Трапези. Ще нині чую їх рішучі слова присяги на вірність

Христові і Його Обручниці св. Католицькій Церкві. Ліс рук що тоді підносився до неба витискав слези радости з очей батьків. Ця незабутня хвиля записана глибоко в душах усіх учасників тих свят, а в історії дотичних парохій, — в тих днях важкого лихоліття — полишиться як одна з найкрасших еї картин. Бож се на наших очах довершується величня обнова релігійного життя цілого нашого народу, що є одинокою розрадою і одинокою нашою надією на красшу будучність. Цею радістю ділюся сьогодні з вами, дорогі Отці і ви Братя епархіяни і зі всіми тими, котрим дорога будучність нашого молоцого покоління. За це нехай буде від нас щира подяка Богу, бо всяко даяніє благо і всяк дар совершен свише єсть сходяй от Отца світов.[1])

В часі, коли в нас майже на всіх ділянках пішла праця над обновою в дусі Христових засад, почали приходити одна за другою щораз то більше трівожні вістки від наших братів по крови, що в нечуваних терпіннях ведуть життя в большевії. Там храми зруйновано, епископів і священиків заслано до тюрми, дітей заборонено виховувати в релігійному дусі, всіх позбавлено можности приймати св. Тайни, слухати богослужень і взагалі жити релігійним життям. До тих моральних страждань прибули опісля ще нечувані в світі фізичні терпіння невинного народу, який масово вигибає з голоду в часі, коли на заморських землях є такий надмір збіжа, що його нищать, бо ходить о се, щоби ціна його не впала!

Коли світ замкнув на те все очі і мовчав, не могли мовчати ми, брати терплячих і Епископи Католицької Церкви, яка обіймає однаковою любовою всіх без ріжниці. Спільним посланнєм візвали ми вірних до всенародних молитов, щоби виблагати з неба помилування для нещасних наших братів. В краю і за кордоном потворено Комітети ратунку України. За молитвою пішло діло християнського милосердя: збірка для голодуючих. Усі наші вірні обєдналися для високої цілі допомоги терплячим.

Завершенням цього гарного християнського діла був празник Христа-Царя, в останню неділю місяця жовтня

---

[1]) Як. 1, 17.

ц. р., на котру ми Епископи зарядили торжественні богослуження в наміренні українського народу, поручаючи щераз покутні діла: сповідь, піст і милостиню.

Цих виявів релігійних почувань нашого народу, головнож цього шляхотного обєднання душ для поборювання зла, не міг вже стерпіти ворог Христа. Напружив всі сили, щоби не допустити до завершення тріюмфу сьогорічної церковної нашої праці в дни празника Царя-Христа. Ми чули, як на сам сей празник наліплювано в декотрих деканатах нашої Епархії комуністичні летючки і безбожницькі афіші на церквах, розкидувано протирелігійні брошури і письма, — а що найсумнійше, вороги Христа здобулися наконець і на найогиднійший злочин, а саме, на збезчещення самого Ісуса Христа в прсв. Тайні Евхаристії, яке мало місце в нашій Епархії в Осердові, в парохії белзького деканату!

В ночі з 29. на 30. жовтня с. р., якраз в Неділю Царя-Христа, невисліджені досі злочинці вломилися до церкви в Осердові, порозкидали там по підлозі хрести, ризи, ліхтарі та другі літургічні знаряди, виважили дверцята до кивота, виняли пушку і святотатськими руками розсипали Найсв. Тайни по підлозі біля престола та потоптали їх ногами!

Це зробили вони не задля крадежі, бо нічого з річий не взяли хоч могли, — навіть цінну пушку полишили — але вони зробили се одиноко длятого, щоби зневажити Бога, свого Христа Спасителя якраз в тій Тайні, в котрій Він оказав нам найбільше своєї любови!

Чиж можна подумати собі більший злочин як сей, коли чоловік відкуплений Кровю Христа, стає катом тогож Христа, свого Добродія і Батька?

Це вже впрост діявольська злоба та робота самого сатани! Ціле пекло не в силі видумати більше невдячного вчинку, який сотворіння може заподіяти свойому Сотворителеви, як сей! Серце віруючого християнина католика здрігаєся на вид сеї невдячности, а людські слова є за слабі, щоби передати гидь і відразу подібного гріха!

Але біль, що стискає серце на вид такого злочину, родить рівночасно й бажання сю кривду направити.

Дорогі Отці і дорогі братя Епархіяни! Мене звідомив о. Декан белзький, що наші парохіяни Осердова, як лишень

дізналися про святотатське збещещення Ісуса Христа в їхній церкві, зробили зі своєї сторони всьо що належало і що могли, щоби перепросити зневаженого Спасителя. Через десять днів в покуті і молитві вони старалися переблагати Ісуса Христа за сю зневагу і надолужити за сю кривду Йому заподіяну.

А ми всі чи не маємо обовязку також і зі своєї сторони перепросити Ісуса Христа за сей злочин? Таж він мав місце в тій самій Церкві і в тій самій Епархії до котрої і ми всі належимо! Ми христіяни католики всі разом творимо одну родину, котрої Христос є Головою і Царем, той єсть глава тілу церкве![1]) Ми прецінь всі разом єсьмо одним тілом Христовим і членами його, ви же єсьте тіло Христово і уди от части;[2]) — а коли в тілі терпить один член, то в тім самім тілі терплять разом і всі члени, і аще страждет един уд, з ним страждут вси уди![3])

Коли в якій побожній родині притрафиться що хтось злобно зневажить котрого єї члена, тоді вся родина над сим болїє і спішить висказати зневаженому спочуття та перепросьбами стараєся зло направити. Той обовязок отже тяжить тепер і на нас, а він тим більший, що особою зневаженою є тут сам Ісус Христос наш Бог і Господь!

Сповнім вірно сей наш обовязок! Перепросім Христа але так, щоби Він через нашу перепросьбу дістав тепер від нас в сотеро більше чести й пошани в нашій Епархії, як Йому нанесено зневаги. Направмо сю кривду зроблену Ісусови так, щоби грішники побачили, що дарма їх безбожна робота, бо коли вони важаться зневажити Христа, то за се Він дістане від вірних собі христіян католиків сто разів більше почести і виявів любови, як колиби їх гріх не мав місця.

Поспитаєте мене, колиби то ми мали це зробити? і в який спосіб?

Найвідповіднійшим до сего часом є наближаючіся сьогорічні свята Христового Різдва. Проведім їх без гріха, побожно, в молитві, в роздумуванню над непонятним милосердям Божого Сина, котрий хоч перед своїм приходом на світ добре знав, що як прийде між людий, вони будуть

---

[1]) Кол. 1. 18., — [2]) І. Кор. 12, 27. — [3]) Там. 26.

його зневажати та ногами топтати а мимо сего з любови до нас і для нашого спасення народився в Вефлеємі і полишився між нами в Прсв. Тайні Евхаристії. Роздумуймо над сею непонятою любовою Божою до нас і все те жертвуймо Божій Дитині в яслах Вефлеємських на Єї більшу славу та на перепросьбу за гріхи, якими грішники Її зневажають, а в сей спосіб напевно направимо сю кривду заподіяну Ісусови Христови в Осердові.

З окрема однак на сю перепросьбу і направу зневаги Ісуса Христа в Осердові посвятім другий день сьогорічних Різдвяних Свят. Нехай сьогорічний празник св. Йосифа Обручника і Опікуна Ісуса і Марії буде тим днем призначеним на перепросьбу і надолуження у всіх церквах нашої Епархії за доконаний на Ісусі Христі в Осердові злочин. Злучім в сім дні наші серця в молитві до Бога о милосердє над нашим народом в теперішний важкий час. Чи будемо в церкві в сім дні чи деінде молімся всюда до Ісуса народженого в Вефлеємі так: »Божа Дитино! прости гріхи всім грішникам що Тебе ними ображають, а передовсім прости тим, що зневажили Тебе в нашій Епархії; прости їм, бо вони не знали що творили. Не карай їх і нас за ті зневаги, але змилосердися над нами, а місто кари дай нам всім ласку, щоби ми Тебе більше ніколи не ображали, але Твою святу волю завсігди повнили...« А коли нам в сім дні що прикрого придариться, не забуваймо все те принести в жертву сій нашій маленькій Божій Дитині, а вона радо се прийме як перепросьбу за всі зневаги яких зазнала і зазнає в нашій Епархії.

Прошу Бога, щоби сі Різдвяні Свята були для нас всіх початком дальшої обнови нашого життя в Христі, — щоби були для вас, Всеч. Отці Душпастирі, дальшим скріпленням ваших праць над вірними в церкві і поза церквою — а для вас дорогі Братя цілковитим отворенням очий на грядучі небезпеки, які грозять вашим душам. Гуртуймося всі все тісніше біля Церкви, прислухуймося більше до Єї потреб, щоби бути тісніше з нею злученими і жити більше Єї життєм.

Нехай наші радости і смутки будуть спільні. Знаємо преці, що спільна радість, се подвійна радість, — а

спільний смуток половина смутку. Радіймо всі спільно з сучасного обєднання душ нашого народу для поборювання зла, з розбудження релігійного життя через свято »Українська Молодь Христові“ та зі всіх тих ласк, що сплинули на нас в сім році 1900-ліття відкуплення людського роду, — а сумуймо спільно по приводу жахливої долі наших братів у большевії, по приводу наступів ворогів на Католицьку Церкву та по приводу зневаги Христа заподіяної Йому в нашій Епархії. Не упадаймо однак на дусі! Вистерігаймося лишень і найменших гріхів а всі наші радости і смутки жертвуймо маленькій Божій Дитині, а вона нам благословити буде.

Не хайся Божа Дитина, що недовго по приході на світ терпіла преріжні переслідування, облегчить нам всі тягарі що гнітять наші душі, нехай отре слези плачучим, потішить сумуючих а всім нам нехай подасть заохоту й силу витревати у вірній службі Господу Богу аж до останньої хвилі нашого життя.

Це є також і мої святочні бажання для вас Всеч. Отці і дорогі в Христі братя та для ваших родин у цей великий празник Христового Різдва. З сими желаннями уділяю вам всім, тут присутним і тим що в хаті лишитися мусіли, моє з серця пливуче Архієрейське благословення і прошу Бога, Дателя всего блага щоби так як я вас тут благословлю, так і Він післав вам з небес своє Боже благословення: во імя Отца і Сина і св. Духа. Амінь.

Христос раждається!

Дано в Перемишлі в неділю Праотців, 1933.

† ЙОСАФАТ, Епп.

Поручається Всеч. ОО. Душпастирям відчитати цей пастирський лист вірним в день Христового Різдва в часі св. Літургії, а звідомлення з виконання цего поручення прислати тут разом зі звідомленням з перебігу місяця добро преси до — ч: 7916|933.

Від Еписк. Ординаріяту.

Ч. 7916. — Січень — місяць доброї преси і книжки.

Від кількох літ проголошують наші католицькі видавництва місяць січень, місяцем католицької преси і книжки. З признанням треба ствердити, шо пропагандова акція тих нечисленних ще дотепер місяців принесла вже чималі користи для Церкви і для повірених нашій душпастирській опіці вірних. На особливе підчеркнення заслуговує релігійно-виховне значіння місяця католицької преси:

З огляду на те Еп. Ординаріят поручає Всеч. о. Душпастирям всіми силами підперти цю благородну акцію наших католицьких видавництв. З окрема поручається:

1) В неділю Митаря і Фарисея дня 28 січня 1934 р. підчас Служби Божої виголосять Всеч. Отці Душпастирі відповідну добре підготовлену проповідь про шкідливий вплив злої і потребу доброї преси та книжки і підкреслять в особливий спосіб важкий обовязок християнина-католика передплачувати, попирати і читати тільки католицьку ґазету і книжку. В проповіди належить виразно зазначити і пригадати вірним часті зазиви Св. Отця і Епископів дотично цеї важної справи.

2) По скінченій Службі Божій належить відмовити на переміну з вірними з колінопреклоненням 3 рази »Отче наш« і три рази »Богородице Діво« на інтенцію розвитку українських католицьких видавництв.

3) Підчас Служби Божої тоїж неділі належить перевести збірку на потреби католицької преси, а зібрані гроші відослати до Еп. Консисторії найдалі до кінця лютого с. р. Збірку належить заголосити на неділю скорше.

4) Де можливо, треба тої неділі згл. в інших днях »місяця доброї преси« уладити окремі сходини брацтва та других установ у парохії і тут спільно обдумати способи поширення католицьких видавництв.

Пригадується, що місяць католицької преси має тревати від 15 січня до 15 лютого 1934 р.

Подрібні списи усіх католицьких видавництв в краю найдуть Всеч. Отці в нашій католицькій пресі і афішах. Пригадується лиш, що на території нашої Епархії розвивають незвичайно хосенну діяльність:

1) Видавництво О.О. Василіян у Жовкві одно з найстарших в Галичині і найбільш заслужених в піднесенні

релігійної свідомости наших вірних. Випускає популярний місячник »місіонар«.

2) Видавництво *»Епархіяльна Поміч«* в Перемишлі пл. Чацького 3., яке дотепер випустило чимало популярних книжочок і яке є загально відоме в Епархії з найдешевшого і незвичайно поширеного Малого Молитовника.

3) Видавництво *»Криниця«* в рамах Катол. Акції в Перемишлі Пл. Чацького 5. Видало дотепер в незвичайно дешевій ціні 25 гр. Коляди. Надто редагований від грудня католицький тижневик »Український Бескид«.

Всеч. Отці Душпастирі постараються при кождій нагоді заохотити вірних, щоби своїм католицьким видавництвам служили моральним і матеріяльним попертям.

Звідомлення з перебігу місяця доброї преси в парохії належить надіслали Еп. Ординаріятови до кінця лютого 1934. р.

Ч. 7913. — В справі власти розрішання від епископських резерватів в часі теперішнього ювилею.

Щоби не було ніякого сумніву, Еписк. Ординаріят пояснює отсим, що уділення власти розрішати від епископських резерватів в сім ювилейнім Році належить в сей спосіб розуміти, що кождий сповідник має право розрішати не лишень від гріхів задержаних Ординарієві в Епархії, але і від цензур задержаних Ординарієві самим правом.

В однім і другім випадку нема потреби відноситься до Еписк. Ординаріяту ані о уділення власти ані о поручення. Дотично Папських резерватів, то розрішення від них згл. о поручення належить відноситися до Еписк. Ординаріяту. Не требаби було відноситися в таких випадках, колиби каючийся міг доступити ювилейного відпусту. (Гл. тут. розпорядок оголошений в Епарх. Відом. р. 1933 ч. IV ст. 49).

Ч. 7915. — В справі вирубу дерева в лісах ерекціональних.

Еписк. Ординаріят провірив, що деякі Отці парохи позваляють собі на вируб дерева в ерекціональних лісах понад етат приділений їм в пляні господарськім, зглядно без такогож пляну чи програми лісової, без всякого дозволу своєї духовної Власти, не оглядаючися на обовязуючі в тім предметі видані постанови. — Що більше, навіть ОО. За-

відателі, котрі і по відданю їм в аренду ґрунтів ерекціональних, не мають права користати з ліса ерекціонального без окремого позволення духовної Власти, важаться часом нарушувати висше згадані епархіяльні постанови, та спричинюють в сей спосіб нищення парохіяльного майна з позабуттєм на присягу зложену при ординації.

Еписк. Ординаріят перестерігає Всеч. Духовенство перед таким зловживаннєм та повідомляє, що за кожде евентуальне таке нарушення цілости майна парохіяльного буде потягати кождого з Отців до строгої особистої відвічальности до цілковитого матеріяльного відшкодовання тогож майна та буде карати за се церковними карами.

Ч. 7965. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 15. лютого 1934 виставляються на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

Деканат Балигородський: Гічва. Дек. Бориславський: Довге. Дек. Великомостенський: Реклинець. Дек. Височанський; Гусне вижне. Дек. Грибівський: Фльоринка. Дек. Горлицький: Маластів. Дек. Жукотинський: Липє. Дек. Любачівський: Старе село. Дек. Риманівський: Босько. Дек. Тіснянський: 1. Ветлина, 2. Терка. Дек. Турчанський: Яблінка вижна. Дек. Чесанівський: Плазів.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва конкурсового іспиту як і ті, котріб вплинули по дни 15. лютого 1934, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що Всч. ОО., що одержать презенту на таку парохію, котра крім матерної церкви має одну або більше дочерних, зобовязуються в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріяту, згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх і скількість ґрунтів приналежних до парохії будуть, без згляду на інституцію пароха на дану парохію, нормовані по гадці Конкордату і обовязуючих в Епархії норм за відомостю Апост. Престола.

Ч. 7738. — В справі парохіяльних бібліотек.

Еписк. Ординаріят поручає всім Всч. ОО. Душпастирям пильно чувати над сим, щоби ніяка зла книжка не вкрадалася до рук їхніх парохіян.

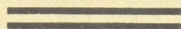
Особливо старанно належить дбати про се, щоби до парохіяльних бібліотек діставалися самі добрі книжки.

В тій цілі повинен душпастир перше сам переглянути кожду книжку, заки її віддасть до читання своїм парохіянам.

Справа се дуже важна і тому маємо повну надію, що жаден з ОО Душпастирів її не занедбає.

Ч. 6802. — Поручається основування Марійських Дружин по школах.

Маючи на увазі величну ідею Марійських дружин духового вироблення звершених Божих слуг і світських апостолів у всіх станах, так конечних в нинішних часах і так горячо побажаних в наших обставинах, як також і висліди їх праці серед нашої молоді, поручається Всч. О.О. Катихитам, щоби щиро занималися і проводили згаданим Дружинам, коли такі при їх школах вже основані а там де ще Марійських Дружин не основано повести працю в цілі основання їх в найблищій будучности. Орд. шкільні Відпоручники звернуть на сі Дружини, їх ведення і основування свою особлившу увагу.



ХРОНІКА.

Іменовання.

Ч. 6214. о. Брановський Антін, парох в Стоянцях заступником декана Судововишенського.

Ч. 6351. о. Бардахівський Андрій, парох в Татарах завідателем деканату лучанського.

Ч. 7220. о. Ляльович Йосиф, парох в Мацині великій завідателем деканату Горлицького.

Ч. 7803. о. Орський Онуфрій, професор Благословського заведення, Референтом Еп. Консисторії.

Ч. 7803. о. Др. Кузич Іван Віцеректор Дух. Семінарії і професор Богосл. заведення Референтом Еп. Консисторії.

Ч. 7803. Лопачак Ілля, сотрудник катедральний Референтом Еп. Консисторії.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 7341. о. Комарницький Яків — Щирець.
Ч. 7461. о. Плешкевич Юліян — Самбір.
Ч. 7463. о. Тиховський Лев — Коханівка,

Завідательства одержали:

Ч. 7074. о. Федорович Станислав — Реклинець.
Ч. 7728. о. Сальо Карло — Босько.
Ч. 7842. о. Мацюрак Северин — Довге.
Ч. 7864. о. Плахта Михайло — Гічва.

Сотрудництва одержали:

Ч. 5887. о. Пулик Олекс. сам. — Кропивник старий.
Ч. 7445. о. Жупанський Павло ЧСВВ. — Кристинопіль.
Ч. „ о. Когутяк Ювеналій ЧСВВ. — Дрогобич.

Померли:

о. Пясецький Лев, парох в Реклинці	1/11 1933.
о. Лехицький Захарій, катехит в Сяноці	30/11 1933.
о. Віснєвський Ростислав, парох в Боську	10/12 1933.
о. Ших Юліян, парох в Довгім	12/12 1933.
о. Шведзіцький Антін, парох в Старім селі	17/12 1933.

Душі їх поручається молитвам Всч. Духовенства.

З гр.-кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 27. грудня 1933.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.

II. ЧАСТЬ.

о. О. ОРСЬКИЙ.

Зовнішне й внутрішне апостоловання.

(Кілька гадок під розвагу з приводу Ювил. Року).

(Кінець).

Св. Іван Золотоустий на 10 літ свойого Епископства 6 літ пережив на вигнанню. І треба дійсно подивляти, що в так короткому часі доконав величних діл та написав стільки пречудних творів. Тайни його розуму та витревалости у терпіннях належить знова шукати тільки в його глибоко внутрішнім життю. Але св. Василій В. чи св. Іван Золотоустий були єще людьми діла. Дивнішим видається то, що люди, котрі ціле життя утікали взагалі від людей й світа а перебували безнастанно в самоті, на молитві з Г. Богом, доконукали більших діл, чим многі інші через активну працю. Бо хтож був підпорою халькедонського собору, хто був першим апостолом Бедуінів, хто навернув царицю Евдоксію, як не пустельник-анахорет Евтимій. Про св. Симеона знова оповідають його ровесники, що жіючи на стовпі брав живу участь в усіх важніших справах Церкви, поборював єреси, навертав грішників, приготовляв умираючих до смерти, помагав Епископам в заряді Церквою, сам невчений був підпорою богословських шкіл. Все то робив він силою свойого глибокого внутрішного життя. Цікавий приклад сили внутрішнього апостоловання маємо на великій Святій, Тересі від Дитятка Ісус. Замкнена в контемплятивному монастирі Кармелітанок не йде на місії до поганських країв, а однак Пій XI. сподіється якраз від Неї великої помочі в навертанні поган. Звідкиж походить та сила зовнішного апостоловання? Якраз з внутрішного апостоловання молитви, терпіння і укритої праці.

Колиж внутрішне життя і з неї випливаюче внутрішне апостоловання безсумніву має більшу вартість та є душею зовнішного апостоловання, тож на цей рід внутрішного апостоловання належить особливо в нинішних часах звернути увагу.

В нинішних часах матеріяльної а ще більшої моральної нужди, внутрішне апостоловання (побіч зовнішного) є найбільшою вимогою. Один французький письменник Daniel Rops у своїй книжці п. н. »Світ без душі« виразно підчеркує, що нинішної крізи не можна поясняти тільки економічно-суспільними причинами. Господарська кріза, це наслідок духової крізи. Обнова внутрішного, морального стану чоловіка принесе рівночасно за собою й поправу матеріяльного добробуту.

Проте в часах, коли большевизм, безбожництво, сектанство, крайний націоналізм своїм діявольським апостолованням змагає до збурення Божого апостоловання, розбуджуваннє й плеканнє зовнішного й внутрішного апостоловання по взору Спасителя стає очевидною вимогою нинішного часу. А до практикування цего подвійного апостоловання найкращу притоку подає нам сьогорічний Ювилейний рік.

ПРОТОКОЛ

XII. ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ Тов. П. Е. П. які відбулися дня 7. червня 1933. в Перемишлі в салі гр. кат. Дух. Семинарії.

О год. 9. відправив о. крал. Ґмитрасевич в катедр. Церкві Службу Божу в намірені Т-ва.

Дневний порядок:

1. Отворення Заг. Зборів;
2. Відчитання протоколу попередних Заг. Зборів;
3. Звіт діяльности уступаючого Виділу;
4. Звіт провірної Комісії;
5. Вибір 5. членів і 2. заступників нового Виділу;
6. Вибір провірної Комісії;
7. Справа створення емеритального фонду для священиків нездатних до праці;
8. Спрва оснування священичої бібльотеки;
9. Внески й запити.

Ad 1) По відспіванню молитви »Царю небесний« о год. 10. отворили Збори Їх Ексц. Кир Йосафат короткою промовою, в якій зазначили, що Всч. Духовенство виявляє з кождим роком все лучше розуміння цілі Тов-а, якою є несення матеріяльної і моральної помочі Духовенству і вірним. Згадали память померших 11. членів. Іменно померли бл. п. ОО.: Сенишин Іван, Уруський Іван, Полошинович Данило, Макар Григорій, Качмар Йосиф, Миколаєвич Антін, Петрашкевич Йосиф, Сливинський Михайло, Боднар Володимир, Дигдалевич Антін і Рабій Франц. Їх память помянули Збори молитвою. По ствердженню, що всі формальности що до скликання Заг. Зборів точно заховано і що є достаточний комплєт, їх отворили а на предсідника Зборів упросили о. Крил. Хотинецького Кипріяна, пароха Ярослава, та на секретарів ОО.: Дацишина Василя і Гуру Теодора.

Ad 2) У справі відчитання протоколу з попередних Заг. Зборів порішено на внесок о. Гірняка Мих. його не читати, а прочитати тільки самі ухвали. Їх прочитав о. Орський.

Ad 3) Звіт з діяльности Виділу і Секцій за попередний рік зложив секр. Тов-а о. Орський.

Тому, що звіт скарбника видано друком і всім присутним роздано, ухвалено його не відчитувати.

Ad 4) Іменем провірної Комісії здав звіт о. Бр. Ґоцький. Провірено інвентар всіх недвижимостей і касове діловодство. На підставі провірених рахунків і цілого діловодства, що їх знайдено в належитому порядку, ставить іменем провірної Комісії внесок:

Загальні Збори уділяють Виділови абсолюторіюм з подякою за 1932 р.

Провірна Комісія складає подяку Виділови за видання популярних книжочок, а з окрема за видання Молитовника, що викликав в наших парохіях великий попит.

Ставить до нового Виділу дезідерати, щоби він застановився на своїх засіданнях над виданням Біблії та над спопуляризованням брошури о. Ріпецького про »Католицьких Ірляндців«.

Слідувала дискусія над звітами. В ній забирали голос:

О. Демко Стан. промовляє за розширенням часопису »Бескид«. Предсідник Зборів звертає увагу, що тепер на-

лежить провадити дискусію тільки над зложеними звітами, а обговорення справи »Бескида« відложити до 9. т. Зборів.

О. Макар Степ. запитує, чи існує III. Секція про вдови і сироти по священиках та чим і як причинилася Еп. Поміч до уладження свята у Львові »Українська Молодь Христові«.

У відповіди на перше запитання, Предсідник виясню́є, що III. Секція є нечинна, бо існує осібний »Вдовичо-сиротинський Інститут». Що до свята »Укр. М. Хр.», виясню́є о. крил. Гриник, що свято уладжували всі Ординаріяти а Ординаріятським відпоручником Пер. Дієцезії був о. Лучинський, Ігумен ОО. Василіян у Львові. Їх Ексц. Кир Йосафат ще додають, що вся праця около уладження того свята йшла в порозумінню з осібними делеґатами.

О. Ярка Теод. ставить дезідерат до Виділу, щоби сей видав разом з Біблією також і Катехизм. Їх Ексц. Кир Йосафат підносять потребу узглядненння в окремім відділі в молитовниках: »Першого св. Причастя дітий«.

По скінченій дискусії над звітами, ставить Предсідник внесок на уділення абсолюторію уступаючому Виділови. Внесок одноголосно принято.

Ad 5) Слідував вибір 5. членів і 2. заступників нового Виділу. На внесок о. Макара вибрано Комісію-матку, в якої склад увійшли ОО.: Маринович, Малецький і Гірняк.

По короткій павзі ставить о. Гірняк іменем Комісії-матки слідуючих кандидатів на членів Виділу: ОО. Борисевича, Васильковича, Грицеляка, Мягкого і Орського, а на заступників ОО. Зятика і Лопачака. Внесок одноголосно принято.

Ad 6) На внесок о. Гірняка вибрано одноголосно до провірної Комісії ОО.: Ґоцького, Войтовича і Демянчика.

Ad 7) Справу створення емеритального фонду для священиків нездібних до праці реферує о. Маринович. З огляду на виїмкове зубожіння Духовенства під теперішну хвилю, уважає сю справу за пекучу й конечну.

По короткому рефераті о. Мариновича вивязалась жива дискусія. В ній забирали голос:

О. Макар висказує свій погляд, що створення такого фонду не є конечне, бо священик, що йде на емеритуру, дістає пенсію від ряду.

Їх Ексц. Кир Йосафат дають на це у відповіди доста-

точне вияснення, а іменно, що таку пенсію не кождий священик-емерит дістати може, бо це залежить від мінімальних фондів на се предвиджених для всіх священиків в областях конкордатом обнятих, які не є в руках Епископа, щоби в міру потреби міг ними розпоряджати.

О. Гоцький прилучується до сего і піддає свою думку, щоби сам Виділ уложив правильник такого фонду.

О. Хотинецький єще додає, щоби Виділ належито обдуману справу і уложений правильник представив членам Тов-а на надзвичайних Заг. Зборах.

Їх Ексц. Кир Йосафат звертають єще увагу на належите забезпечення фонду, щоби він служив для цілей Тов-а а також зазначують, що він в дійсности мусівби опиратися на засадах християнського милосердя.

О. крил. Решетило висказує думку утворення при Тов-і фонду »Негайної помочі«, з якого користалиби члени в наглих потребах.

О. Сендзік радить створити емеритальний фонд на кооперативних статутах. На це відповідає о. Гоцький, що тут стоїть на перешкоді брак відповідних сил, що їх кооператива вимагає.

Їх Ексц. Кир Йосафат зазначують, що тут можнаби дібрати до помочі також відповідних світських людей. Що до правильника, то заявляють, що в кождім випадку сам Ординаріят його перегляне і затвердить.

О. Др. Решетило поновляє свій внесок, щоби єще теперішні Збори ухвалили висоту вкладки до фонду »Негайної помочі«. О. Ярка ставить — 50 гр. місячно.

По скінченій дискусії ухвалено слідуючі внески:

I. Загальні Збори узнають потребу створення емеритального фонду для священників нездібних до праці;
II. Цей фонд має бути фінансовою інституцією;
III. При емерит. фонді належить створити також фонд »Негайної помочі« а вкладка до него має виносити по 50 гр. місячно.

Ad 8) Справу основування священичої бібліотеки реферує о. Маринович. Виказавши її конечність для Духовенства в нинішних часах, порушує рівночасно й справу фондів. Піддає думку, щоби кождий член Тов-а дав на початок створення бібльотеки одноразово по 1 зл. п.,

а відтак місячно по 10 ґр. Відноситься також із запитом до Еп. Ординаріяту, чи Духовенство не моглоби користати з бібліотеки фондації бл. п. о. Лаврівського.

В дискусії над сею справою забирали голос:

О. Мілянич Мик. порушує зі справою бібліотеки конечність видавання актуальних проповідей.

Їх Ексц. Кир Йосафат у справі створення свящ. бібліотеки заявляють, що вона конечно лучиться з потребою відповідного приміщення, якого однак до тепер нема. Щодо бібліотеки бл. п. о. Лаврівського стверджують, що вона є архівом, з якого кождому можна користати. Лучення її з свящ. бібліотекою противиться стутутам фондації. У справі видавання актуальних проповідей, що її порушив о. Мілянич подають до відома, що Епископська Конференція зібрала в осени 1932 р. в Римі порішила перевести для народу трилітний курс катехитичних проповідей на основі підручника о. Швілінського. Ці рішення переведеться в життя в нашій Епархії в короткому часі.

О. Ярка збиває потребу створення свящ. бібліотеки закидом, що з неї ніхто з позамісцевих священиків не мігби користати.

О. Гірняк у звязку до слів Їх Ексц. Кир Йосафата про брак відповідного приміщення на бібліотеку, висказує погляд на конечність будови будинку, в якому можна би було примістити також і бібліотеку. Піднесену гадку одобрюють всі присутні.

По живій дискусії ухвалено слідуючі внески:

I. Загальні Збори висказують потребу оснування Епарх. Бібліотеки для священиків;

II. Вкладка має виносити одноразово по 1 зл. п. а місячно по 10 гр.

На внесок о. Гірняка дають Заг. Збори для нового Виділу повновласть по мисли § т. и. статута.

Ad 9) О. Демко обговорює справу розширення „Бескиду" на 8. сторін і пропонує, щоби кождий парох брав по 10. чисел до своєї парохії.

О. Голинський заявляє, що справа розширення часопису залежить від більшого заінтересування „Бескидом" зі сторони Отців парохів а передовсім від збільшеного числа передплатників. Якщо це наступить, можна буде думати про розширення »Бескиду«.

О. Борисевич представляє трудність а навіть й неможливість поширювання »Бескиду« в тих парохіях, де вже є інші катол. часописи.

Їх Ексц. Кир Йосафат на це відповідають, що Дієцезальне Духовенство повинно в першій мірі дбати про свій часопис.

О. Войтович висловлює думку за зниженнєм ціни »Бескиду«, що може наступити по збільшенню числа передплатників. В імени Зборів складає також подяку всім співпрацівникам у видаванню »Бескида«.

О. Дороцький ставить дезідерат до Виділу, щоби він застановився над виданнєм відповідної книжочки з приводу Ювилейного Року — 1900-ліття Смерти й Воскресення Г. Н. І. Хр.

Звертається рівнож до всіх присутних, щоби вони за благословеннєм й дозволом Еп. Ординаріяту старалися в цім році закладати у своїх парохіях Хрестні Дороги.

О. Гоцький і о. Ярка поновляють до Виділу дезідерат, щоби він застановився над виданнєм Біблії в злуці з Катехизмом.

Їх Ексц. Кир Йосафат додають, щоби сю книжку видати не тільки як шкільний підручник але і для ужитку народу.

Предсідник по скінченій дискусії і вичерпанню дневного порядку складає в імени Зборів щиру подяку Їх Ексц. Кир Йосафатови і Кир Григорієви за праці, що їх вложили Вони для добра Тов-а. Обом Владикам відспівано Многоліттєтвія. Всім присутним подякували Їх Ексц. Кир Йосафат за участь в Зборах.

Піснею »Достойно єсть« закінчено Загальні Збори.

Перемишль, дня 7. червня 1933.

Президент Тов-а.

† ЙОСАФАТ.

Звіт діяльности Виділу Тов-а П. Е. П.

за час від 1. червня 1932 до 1. червня 1933 р.

Тов-о П. Е. П. числить тепер 607 членів. Минувшого року було 589 членів. Нових прибуло 29 чл., убуло 11 членів.

Виділ відбув 9. засідань. На них розглядав Виділ в першу чергу дезідерати Світлих Заг. Зборів. Вислухавши звіту окремої комісії установленої з рамени Виділу в ціли прослідження праці о. Вергуна Миколи, пароха в Нараїві п. н. »Новомодні пророки«, Виділ порішив, що з огляду на теперішні обставини печатання сеї праці не може піднятися.

У виконанню поручення Їх Ексц. Кир Йосафата у справі наліпок »Народної Торговлі« на вині, Виділ приняв до відома заяву директора »Нар. Тор.« в Перемишлі, в якій він признає свою провину, наше Тов-о перепрошує та заявляє, що на будуче без виразної повновласти подібних карточок наліплювати не буде.

Поручення Світлих Заг. Зборів що до видання кн. »Приготовання до першої Сповіди й св. Причастя« виконано в той спосіб, що сі річи узгляднено в молитовнику. Справу видання »Євангелія з поясненнями« Виділ уважав за відповідне з огляду на теперішні обставини відложити до найблизшої будучности.

По вказівкам о. дир. Залітача Виділ розглядав рівнож справу Заведень СС. Василіянок в Яворові і Дрогобичі і під тим оглядом повзяв відповідні рішення.

На інших засіданнях порушував Виділ такі важніші справи як: 1) опіка над сиротами, 2) скріплення позичкового фонду, 3) підмога церквам й 4) видавнича діяльність.

1) Опіка над сиротами: Виділ продовжив на дальші 3 роки контракт винайму нашим Тов-ом капітульних посілостий в Новосілках для забезпечення матер опіки над сиротами та постарався о знижку чиншу з 900 зл. на 700 зл. річно. Сирітський захист в Новосілках, в котрім під цю пору є 17 хлопців а з прислугою усіх 22 осіб, був і в сім році на повному удержанню нашого Тов-а. Виділ порішив вести там захоронку п. н. »Захоронка Еп. Помочі« а її провід поручити СС. Йосифіткам. Виділ поробив старання й заходи що до урухомлення в найблизшому часі

також захоронки в Устриках дол. В Бурсі св. Онуфрія в Ярославі приміщено 4-ох учнів вселюдної школи за місячною оплатою по 85 зл., котру то квоту удержання покриває наше Тов-о.

Кошта удержання захистів представляються в цей спосіб:

Захист в Новосілках за сей рік .	6207·68 зл.
Вселюдні школи	1548·65 „
СС. Василіянки	350·— „

2) Скріплення позичкового фонду. Управа V. Секції відбувала свої засідання перед кождим засіданням Виділу, для котрого приготовляла внески у справі позичкового фонду, сплати зворотних підмог та одержання нових зворотних підмог.

Позичковий фонд виносить під цю пору 36.130·00 зл.

Зі зворотних підмог користало в біжучому році 134 свящ. (в минувшому році 126 свящ.)

В ціли забезпечення звороту підмог придержувався Виділ і в тім році слідуючих норм: а) Виплачувати зворотні підмоги тільки тим священикам, котрі дадуть запоруку звороту підмоги на випадок смерти або неможности стягнення, а це двох ручителів й позволення стягнення квоти з похоронного фонду на випадок смерти; б) гроші виплачувати тільки після формально зладженого довжного скрипту.

З огляду на теперішне матеріяльне положення наших членів, розбудова позичкового фонду є головним стараннєм управи V. С. В тій справі Управа Секції поставить Світлим Зборам відповідні внески під розвагу й ухвалу. Управа V. С. порушила на засіданню Виділу справу створення емерит. фонду для священиків нездатних до праці та справу створення священич. бібліотеки. Сі справи будуть предметом окремих рефератів підданих під розвагу Світлих Зборів.

3) Підмога церквам. Сего року одержали беззворотні підмоги згл. позички слідуючі церкви:

Церква	в Ростайнім —	підмога в квоті	100	зл.
»	в Новосілках .	позичка »	200	»
»	в Кузьмині .	підмога »	100	»
»	в Бірчі . . .	підмога »	100	»
		а позичка в квоті »	150	»

4) Видавнича діяльність. Управа VI. С., йдучи за вказівками Світлих Зборів, старалася розвинути більшу видавничу діяльність. Крім продовження видавання часопису „Бескид", видало наше Тов-о в тім році слідуючі книжочки, як окремі відбитки »Бескиду«: а) О. Дороцький Мих.: »Життя св. священомученика Йосафата«; б) о. Карпевич Іван: »Штунда і її блудна наука«; в) о. Ріпецький Мирослав: »Про католицьких Ірляндців«. На окрему згадку заслугує видання »Малого Молитовника для всіх« в чотирох накладах. І-ий наклад — в 4.000 примір., ІІ-ий накл. — в 10.000 прим., ІІІ-ий — в 10.000 прим., — а IV. збільшений відповідними виїмками з вечірні і утренні — 20.000 примірн. На останньому засіданню Виділу порішено видати V-ий наклад Малого Молитовника латинкою в 3.000 примірн.

З рамени VI. С. утворився в Раві руській редакційний Комітет, в склад котрого увійшли ОО.: Дороцький, Лещук й Др. Масляник. Сей Комітет видає т. зв. »Католицькі Читання«, з яких вже появилося І. число п. н. »І буде одно стадо і один Пастир«.

Вкінци належить згадати еще і про викінчення будови санаторії для священиків в Жеґестові та її внутрішнього уладження.

Взагалі у своїй праци мав Виділ на увазі всегда тільки добро й розвій нашого Тов-а і Всч. Духовенства. Виділ просить Світлі Збори подати дальше свої цінні завваги і новому Виділови директиви, щоби наше Тов-о всегда у свойому розвиткови поступало на хосен нашої Церкви, цілого Духовенства і народу.

Перемишль, дня 7. червня 1933 р.

о. Орський Онуфрий
секретар П. Е. П.

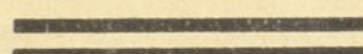
Книжки для парохіяльної бібліотеки.

Епархіяльна Поміч (Вицавнича Секція) висилає Всеч. Парохіяльним Урядам слідуючі власні видання для парохіяльних згл. брацьких бібліотек:

1) **Передшлюбний дарунок для женихів**
3 примірники по 50 ґр., разом 1·50 зол.
2) **Штунда**, 1. прим. . . . . 0·20 „
3) **Про кат. Ірляндців** . . . 0·20 „
4) **Про Данців** . . . . . 0·20 „
5) **Св. Священмч. Йосафат** . . . 0·20 „

Проситься Всеч. Парохіяльні Уряди надсилати належитісь в квоті 2·50 зол. на адресу »Епархіяльної Помочі« залученими почт. складанками.

Вид. Секція П. Е. П.



Зміст річника
ПЕРЕМИСЬКИХ ЕПАРХІЯЛЬНИХ ВІДОМОСТЕЙ
за 1933 рік.

